

Sastavni deo izložbe je činila i javna prezentacija i promocija domaće likovne i umetničke scene Srbije i Crne Gore, sa posebnim akcentom na umetnike okupljene oko nezavisne umetničke asocijacije Remont – kao i časopisa koji je sastavni deo redovnih aktivnosti ove asocijacije.

Ova serija slika ima za polazište nedostatak promišljene kulturne politike, kao i kritiku samog odnosa prema stvaraoču i umetničkom delu koji je gotovo sistemski ukorenjen u našoj sredini. Zbog toga se umetnost zatvara u rigidne sisteme vrednovanja i budući da je zatvorena, izolovana u galerijskim prostorima, likovna umetnost u našim uslovima ima minimalni komunikacijski potencijal.

Posle mnogobrojnih putovanja Dragana je pošla od drugačijih uslova i okruženja u kojima umetnici stvaraju širom sveta. Iako u izrazu i podsticanje kreativnosti u svakom smislu predstavljaju prvi utisak, i iako je prisutan visok stepen društvene angažovanosti i refleksija na dnevno političke događaje, ipak je ostavljeno dovoljno prostora za čistu imaginaciju, intimne

svetove i neposrednost likovnog izražavanja.

Upravo jednostavno, želja da se podeli radost slobodnog kreativnog izražavanja, bogatstvo i radost koju ovakva komunikacija pruža.

Umetnici, kustosi kao i kulturna javnost Los Anđelesa u svojoj multietničkoj i multinacionalnoj sredini imala je priliku da posle više od decenije odsustva umetnika iz Srbije i Crne Gore sa međunarodne umetničke scene budu bolje upoznati i informisani sa raznolikošću naše savremene umetničke prakse. Nadamo se da ćemo posle uspešne prezentacije pokazati našu zemlju u novom svetlu a pre svega da ćemo uspostaviti dijalog za početak buduće razmene umetnika iz naše sredine i SAD.

Dragana B. Stevanović, rođena u Beogradu, diplomirala slikarstvo 2001. i magistrirala crtanje 2005. godine na Akademiji umetnosti u Novom Sadu.

Do sada ostvarila deset samostalnih izložbi i učestvovala u više projekata, performansa, kolonija u zemlji i inostranstvu. Član ULUS-a i Art klinike.

BEKEŠČABA, Mađarska

Sunčica Lambić

AKVARELI IZ FONDA UMETNIČKE KOLONIJE EČKA

Muzej Munkači Mihali, jul 2005.

Umetnička kolonija u Ečki (osnovana 1956. godine) kao mesto privremenog boravka zainteresovanih umetnika postaje stecište novih umetničkih ideja u vreme kada bitne promene u društveno-političkom životu (raspad socrealizma) direktno utiču na razvoj umetnosti dopuštajući slobodan razvoj novih likovnih poetika. U radu Kolonije učestvovala su najznačajnija imena likovne umetnosti sa teritorije bivše Jugoslavije, koji se, u skladu sa sopstvenim opredeljenjem, bave različitim likovnim tehnikama, slikarstvom, skulpturom, grafikom, da bi se osamdesetih stavio akcenat na akvarelističke sazive, kao najpristupačnije i umetnicima i organizatorima.

Posebno interesovanje organizatora Umetničke kolonije u Ečki za akvarel podstaknuto je izložbom "Akvarel likovnih umetnika Vojvodine, učesnika u radu umetničkih kolonija", održane 1977. godine. Ova izložba poslužila je kao povod za manifestaciju 'Susret akvarelista Jugoslavije' održane 1980. godine, od kada započinje redovno okupljanje akvarelista u Ečki. To su bili podsticaji za organizovanje 'Prvog bijenala akvarela podunavskih zemalja' 1991. godine, iste godine kada je ugašeno Bijenale akvarela u Karlovcima i u vreme raspada SFRJ. Na izložbi su učestvovali umetnici iz Bugarske, Čehoslovačke, Mađarske, Rumunije, SSSR-a i Jugoslavije. Iz dobro poznatih razloga nije bilo moguće nastaviti ovu manifestaciju, pa je 1993. godine organizovano 'Bijenale jugoslovenskog akvarela' koje je nastavljeno i sledećih godina sa donekle izmenjenom koncepcijom i ove godine je održano po šesti put.

Fond Savremene galerije u Zrenjaninu sadrži oko osamsto akvarela autora iz svih bivših republika i pokrajina Jugo-

slavije, među kojima se nalaze i akvareli umetnika iz inostranstva. Akvareli pokrivaju period od pedesetih godina XX veka pa sve do danas, a najveći broj akvarela u fondu nastao je tokom poslednje tri decenije, od kada se započelo sa Sazivima akvarelista, tako da dobijamo uvid u gotovo celokupno posleratno stvaralaštvo u ovoj tehnici na teritoriji bivše Jugoslavije.

Pregledajući fond možemo zaključiti da su većina slikara, pa i neki grafičari i skulptori pokazali da su ujedno i vrsni akvarelisti. Egzistirajući dugo kao vrsta intimnih zabeleški ili kao sredstvo za lako i brzo skiciranje, akvarel je polako uspeo da se izbori za ravnopravno mesto među drugim likovnim tehnikama i da privuče umetnike koji će svoj istraživački duh i stvaralački rad posvetiti upravo ovoj tehnici. Na izložbi je predstavljeno osamdeset i šest autora čiji akvareli pokazuju da se u okviru same tehnike mogu pronaći modusi za stvaranje novih formi, da je u akvarelu, kao slikarskoj disciplini, moguće pratiti sve promene stila i ideoloških stavova kao i u drugim likovnim disciplinama. Veliki broj akvarela čine lirske i intimistički zapisi ečanskog odnosno ravničarskog pejzaža (M. Fejić, G. Lazarević, M. Nonin, Đ. Petrović...), zatim prisutni su akvareli umetnika koji dosledno nastavljaju likovna istraživanja u okviru sopstvenih likovnih opredeljenja, bilo da se radi o neoekspresionističkom (M. Prvački, Z. Jeraj, M. Čerimagić, K. Tuta, D. Karadžić, S. Marinković, B. Popović, S. Šobota, J. Nikolić...), racionalističko-analitičkom (M. B. Protić, Predrag Gol, S. Knežević, R. Selaković...) ili univerzalnom likovno-poetskom iskazu (K. Kern, K. Gegoski, B. Končalić, F. Curk, J. Brdar, R. Trkulja, J. Rakidžić, V. Nikolić, Z. Mandić, M. Antonović, S. Vujović...). Neki umetnici kombinuju akvarel sa drugim likovnim tehnikama, najčešće olovkom, tušem, akrilom, pa i neslikarskom materijalima (peskom, novinama – O. Marić, L. Sozdovska...) dok neki u potpunosti eksperimentišu tehnikom akvarela ispitujući njene mogućnosti i ograničenja pretvarajući je u potpunu suprotnost gvaš, ili stvarajući kolaže unose sasvim novu dimenziju u radu sa akvarelom (B. Vild, R. Lugumerski, V. Pavlović...).